

Сждията пристъпи къмъ леглото, и все тъй бодро, подавайки ржка, рече:

— Е, дѣдо Калуде, какъ сме? Живо-здро, нали? А, юнакъ си, юнакъ си ти — я какъ стискашъ ржка!..

Болния се опита да се усмихне, и подъ чернитѣ напукани устни зловѣщо се оголиха побѣлѣли вѣнци:

— Не ме бива, господинъ сждия... Пжтникъ съмъ вече...

— Хайде холанъ, дѣдо Калуде — и тазъ добра! — викна престорено момъка. — То всички сме пжтници, ами... Тебе, май, треската те мачка! Ама ще мине — замине. Пакъ ще се срещнемъ въ Зърнево... и ще се почерпимъ биля!.. Ами, ха сега, тъй и тъй съмъ тука, кажи, какво искашъ да правимъ... Завещание, рекоха, а?... Добре. Чакай сега... Я, свидетелитѣ — по насамъ. Ха така! Думай сега, дѣдо Калуде. Ама полегичка, не бързай... да не се уморявашъ...

Сѣнка отъ усмивка мина отново по лицето на болния. Хубаво му ставаше отъ тоя младъ, силенъ, малко сопнатъ, но добродушенъ гласъ на момъка.

Сждията се настани да пише съ ре-